ΝΤΑΓΚΛΑΣ ΑΝΤΑΜΣ

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 15 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΡΑΣΕΛ ΝΤΕΪΒΙΣ,
ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ
ΤΟΥ *DOCTOR WHO*

ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΓΑΛΑΞΙΑ ΜΕ ΟΤΟΣΤΟΠ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
Δημήτρης Αρβανίτης

Ένας συγγραφέας με
εκπληκτικό χιούμορ.
ΝΙΛ ΓΚΕΪΜΑΝ

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Το σπίτι βρισκόταν στην πλαγιά ενός μικρού λόφου στην άκρη του χωριού. Ήταν απόμερο και έβλεπε στα χωράφια και στους αγρούς της εξοχής. Δεν το 'λεγες και κανένα σπουδαίο σπίτι – ήταν σχεδόν τριάντα ετών, κάπως τετράγωνο, κάπως βαρύ, χτισμένο με τούβλα, και είχε τέσσερα παράθυρα στην πρόσοψη. Γενικά το μέγεθος και οι αναλογίες του ήταν σχεδόν ακριβώς αυτό που δεν θα μπορούσες να χαρακτηρίσεις ευχάριστο στο μάτι.

Το σπίτι ήταν κάτι το ιδιαίτερο για ένα μονάχα πρόσωπο, τον Άρθουρ Ντεντ, κι αυτό μόνο και μόνο γιατί τύχαινε να είναι ο ένοικός του. Έμενε σ' αυτό σχεδόν τρία χρόνια, από τότε που έφυγε από το Λονδίνο γιατί η ζωή εκεί τον έκανε αγχώδη και οξύθυμο. Ο Άρθουρ Ντεντ ήταν κι αυτός σχεδόν τριάντα ετών, ψηλός, μελαχρινός και πάντα λιγάκι νευρικός. Αυτό που τον ανησυχούσε περισσότερο ήταν το ότι οι άνθρωποι τον ρωτούσαν πάντα τι ήταν αυτό που τον ανησυχούσε. Εργαζόταν στον τοπικό ραδιοφωνικό σταθμό και συνήθιζε να λέει στους φίλους του πως ήταν πολύ πιο ενδιαφέρον απ' ό,τι νόμιζαν. Και ήταν – οι περισσότεροι φίλοι του δούλευαν σε διαφημιστικά γραφεία.

Την Τετάρτη το βράδυ είχε βρέξει πολύ, ο δρόμος

ήταν υγρός και λασπωμένος, αλλά το πρωί της Πέμπτης ο ουρανός ήταν καθαρός και ο ήλιος έριχνε τις λαμπερές ακτίνες του στο σπίτι του Άρθουρ Ντεντ για τελευταία φορά.

Ο Άρθουρ δεν είχε συνειδητοποιήσει ακόμα πως η πολεοδομία ήθελε να το ρίξει για να φτιάξει μια παρακαμπτήριο αρτηρία.

Στις οκτώ ακριβώς το πρωί της Πέμπτης, ο Άρθουρ δεν αισθανόταν και πολύ καλά. Ξύπνησε τσιμπλιασμένος, σηκώθηκε, έκανε έναν γύρο στο δωμάτιο μισοκοιμισμένος, άνοιξε ένα παράθυρο, είδε μια μπουλντόζα, βρήκε τις παντόφλες του και σύρθηκε στο μπάνιο για να πλυθεί.

Οδοντόπαστα στη βούρτσα. Τρίψιμο.

Το καθρεφτάκι για το ξύρισμα ήταν γυρισμένο προς το ταβάνι. Το διόρθωσε. Για μια στιγμή έδειξε μια δεύτερη μπουλντόζα από το παράθυρο του μπάνιου. Στη σωστή του θέση έδειχνε τα γένια του Άρθουρ Ντεντ. Ξυρίστηκε, πλύθηκε, σκουπίστηκε και σύρθηκε στην κουζίνα για να βάλει κάτι ευχάριστο στο στόμα του.

Μπρίκι, πρίζα, ψυγείο, γάλα, καφές. Χασμουρητό.

Η λέξη *μπουλντόζα* τριγύρισε για μια στιγμή στο μυαλό του ψάχνοντας να συνδεθεί με κάτι.

Η μπουλντόζα που βρισκόταν έξω από το παράθυρο της κουζίνας ήταν αρκετά μεγάλη.

Την κοίταξε.

«Κίτρινη» σκέφτηκε και σύρθηκε πίσω στην κρεβατοκάμαρά του για να ντυθεί.

Περνώντας από το μπάνιο σταμάτησε για να πιει ένα μεγάλο ποτήρι νερό. Μετά το δεύτερο ποτήρι, άρχισε να υποπτεύεται πως είχε πονοκέφαλο. Γιατί είχε πονοκέφαλο; Είχε πιει το προηγούμενο βράδυ; Συμπέρανε πως πρέπει να είχε πιει. Κάτι γυάλισε στο καθρεφτάκι. «Κίτρινη» σκέφτηκε και σύρθηκε πάλι στην κρεβατοκάμαρα.

Στάθηκε και σκέφτηκε. Η παμπ, σκέφτηκε. Θεέ μου, η παμπ. Θυμήθηκε αόριστα πως ήταν θυμωμένος, θυμωμένος για κάτι που πρέπει να ήταν σημαντικό. Μιλούσε γι' αυτό το πράγμα, μιλούσε αρκετή ώρα, φαίνεται: αυτό που θυμόταν πιο καθαρά ήταν το απλανές ύφος των ανθρώπων που τον άκουγαν. Κάτι που μόλις είχε μάθει για μια παρακαμπτήριο. Οι προετοιμασίες είχαν αρχίσει εδώ και μήνες, μόνο που κανείς δεν φαινόταν να το ξέρει. Ήταν γελοίο. Ήπιε άλλη μια γουλιά νερό. Θα ξεκαθάριζε το πράγμα, σκέφτηκε, κανείς δεν ήθελε μια παρακαμπτήριο, η πολεοδομία θα υποχωρούσε. Θα ξεκαθάριζε το πράγμα.

Θεέ μου, τι τρομερός πονοκέφαλος ήταν αυτός. Κοίταξε τη φάτσα του στον καθρέφτη της ντουλάπας. Έβγαλε τη γλώσσα του. «Κίτρινη» σκέφτηκε. Η λέξη *κίτρινη* τριγύρισε για μια στιγμή στο μυαλό του ψάχνοντας να συνδεθεί με κάτι.

Δεκαπέντε δευτερόλεπτα αργότερα ήταν έξω από το σπίτι, ξαπλωμένος μπροστά σε μια μεγάλη κίτρινη μπουλντόζα που προχωρούσε στο μονοπάτι του κήπου του.

* * *

Ο κύριος Λ. Πρόσερ ήταν, όπως λένε, ένας απλός άνθρωπος. Με άλλα λόγια, ήταν μια δίποδη μορφή ζωής βασισμένη στον άνθρακα και καταγόταν από έναν πίθηκο. Πιο συγκεκριμένα, ήταν σαράντα χρονών, χοντρός και άθλιος, και δούλευε για την τοπική πολεοδομία. Περιέργως, αν και δεν το ήξερε, ήταν ένας απευθείας απόγονος του Τζένγκις Χαν, παρόλο που οι ενδιάμεσες γενιές και οι φυλετικές επιμειξίες είχαν ανακατώσει τόσο πολύ τα γονίδιά του, που δεν είχε κανένα ορατό μογγολικό χαρακτηριστικό, και τα μόνα υπολείμματα της ένδοξης καταγωγής του κυρίου Λ. Πρόσερ ήταν ένα έντονο στομαχάκι και μια προτίμηση για τα μικρά γούνινα καπέλα.

Δεν ήταν κανένας μεγάλος πολεμιστής: βασικά ήταν ένας νευρικός και ανήσυχος άνθρωπος. Σήμερα μάλιστα ήταν ιδιαίτερα νευρικός και ανήσυχος, γιατί κάτι είχε πάει πολύ άσχημα στη δουλειά του, που ήταν να φροντίσει να φύγει από τη μέση το σπίτι του Άρθουρ Ντεντ ως το βράδυ.

«Ελάτε τώρα, κύριε Ντεντ» είπε «χάνετε τον καιρό σας. Δεν μπορείτε να κάθεστε μπροστά στην μπουλντόζα επ' άπειρον». Προσπάθησε να δώσει μια άγρια λάμψη στα μάτια του, αλλά ήταν αδύνατον.

Ο Άρθουρ ήταν ξαπλωμένος στη λάσπη και τον κοίταζε.

«Εντάξει» είπε «θα δούμε ποιος θα σκουριάσει πρώτος».

«Φοβάμαι πως πρέπει να το πάρετε απόφαση» είπε ο κύριος Πρόσερ πιάνοντας το γούνινο καπελάκι του και

στριφογυρίζοντάς το πάνω στο κεφάλι του. «Αυτή η παρακαμπτήριος πρέπει να γίνει και θα γίνει!»

«Πρώτη φορά το ακούω» είπε ο Άρθουρ. «Γιατί πρέπει να γίνει;»

Ο κύριος Πρόσερ τού κούνησε το δάχτυλό του, αλλά γρήγορα σταμάτησε και το μάζεψε.

«Τι θα πει γιατί πρέπει να γίνει;» είπε. «Είναι μια παρακαμπτήριος αρτηρία. Πρέπει να φτιάχνουμε παρακαμπτήριους».

Η παρακαμπτήριος είναι μια τεχνική που επιτρέπει σε μερικούς ανθρώπους να τρέχουν από το σημείο Α στο σημείο Β πολύ γρήγορα, ενώ άλλοι άνθρωποι τρέχουν από το σημείο Β στο σημείο Α πολύ γρήγορα. Οι άνθρωποι που ζουν στο σημείο Γ, ένα σημείο που βρίσκεται στην ευθεία μεταξύ Α και Β, αναρωτιούνται συχνά τι το σπουδαίο έχει το σημείο Α και τόσο πολλοί άνθρωποι από το σημείο Β βιάζονται να πάνε εκεί, καθώς και τι το σπουδαίο έχει το σημείο Β και τόσο πολλοί άνθρωποι από το σημείο Α βιάζονται να πάνε εκεί. Συχνά εύχονται ν' αποφασίσουν επιτέλους μια και καλή οι άνθρωποι πού διάβολο θα ήθελαν να είναι.

Ο κύριος Πρόσερ θα ήθελε να είναι στο σημείο Δ. Το σημείο Δ δεν ήταν κάπου συγκεκριμένα, ήταν απλώς ένα σημείο πάρα πολύ μακριά από τα σημεία Α, Β και Γ. Θα είχε ένα πολύ ωραίο εξοχικό σπιτάκι στο σημείο Δ, με δυο τσεκούρια πάνω από την πόρτα, και θα περνούσε ευχάριστα τον χρόνο του στο σημείο Ε, που θα ήταν η κοντινότερη παμπ στο σημείο Δ. Η γυναίκα του φυσικά ήθελε αναρριχώμενες τριανταφυλλιές, αλλά εκείνος ήθελε τσε-

κούρια. Δεν ήξερε γιατί, απλώς του άρεσαν τα τσεκούρια. Τώρα ήταν κατακόκκινος και καταϊδρωμένος, κάτω από τους ειρωνικούς μορφασμούς των οδηγών του συνεργείου.

Στηρίχτηκε πρώτα στο ένα πόδι και ύστερα στο άλλο, αλλά αισθανόταν το ίδιο άβολα και στα δύο. Προφανώς κάποιος ήταν τρομερά ανίκανος, και δεν ήθελε να αποδειχτεί πως ήταν αυτός.

Ο κύριος Πρόσερ είπε: «Είχατε το δικαίωμα να κάνετε οποιεσδήποτε προτάσεις ή ενστάσεις στον κατάλληλο χρόνο, ξέρετε».

«Στον κατάλληλο χρόνο;» έσκουξε ο Άρθουρ. «Στον κατάλληλο χρόνο; Το έμαθα χτες, όταν ήρθε ένας εργάτης σπίτι μου. Τον ρώτησα αν είχε έρθει να καθαρίσει τα παράθυρα και είπε όχι, ήρθε για να κατεδαφίσει το σπίτι. Και βέβαια δεν μου το είπε από την αρχή. Α, όχι. Πρώτα σκούπισε κάνα δυο παράθυρα και με χρέωσε πέντε λίρες. Μετά μου το είπε».

«Μα, κύριε Ντεντ, τα σχέδια βρίσκονταν στο τοπικό γραφείο της πολεοδομίας τουλάχιστον εννιά μήνες τώρα».

«Ναι, βέβαια, μόλις το έμαθα πήγα κατευθείαν να τα δω, χτες το απόγευμα. Δεν θα έλεγα πως κάνατε τον κόπο να το γνωστοποιήσετε, ε; Θέλω να πω, να το πείτε σε κανέναν ή τίποτα τέτοιο».

«Αλλά τα σχέδια είχαν αναρτηθεί στον πίνακα ανακοινώσεων…»

«Σοβαρά; Χρειάστηκε να κατέβω στο υπόγειο για να τα βρω».

«Εκεί είναι το τμήμα δημόσιων ανακοινώσεων».

«Με φακό».

«Α, τα φώτα δεν θα λειτουργούσαν».

«Ούτε οι σκάλες».

«Αλλά βρήκατε την ανακοίνωση, έτσι δεν είναι;»

«Ναι» είπε ο Άρθουρ «τη βρήκα. Ήταν σε δημόσια θέα στο βάθος μιας κλειδωμένης αρχειοθήκης που ήταν χωμένη σε μια εγκαταλειμμένη τουαλέτα με μια πινακίδα στην πόρτα που έλεγε *Η τίγρη δαγκώνει*».

Ένα σύννεφο πέρασε από πάνω τους. Έριξε τη σκιά του στον Άρθουρ Ντεντ, που στηριζόταν στον αγκώνα του ξαπλωμένος στην παγωμένη λάσπη. Έριξε τη σκιά του στο σπίτι του Άρθουρ Ντεντ. Ο κύριος Πρόσερ το κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Δεν είναι και κανένα ωραίο σπίτι» είπε.

«Λυπάμαι, αλλά τυχαίνει να μου αρέσει».

«Θα σας αρέσει και η παρακαμπτήριος».

«Α, βούλωσ' το!» είπε ο Άρθουρ Ντεντ. «Βούλωσ' το και φύγε αποδώ, και πάρε και την παρακαμπτήριο μαζί σου. Δεν έχεις δίκιο και το ξέρεις».

Το στόμα του κυρίου Πρόσερ άνοιξε κι έκλεισε κάνα δυο φορές, ενώ το μυαλό του για μια στιγμή γέμισε με το ανεξήγητο αλλά τρομερά ελκυστικό όραμα του σπιτιού του Άρθουρ Ντεντ να κατατρώγεται από τη φωτιά, ενώ ο ίδιος ο Άρθουρ απομακρυνόταν ουρλιάζοντας από τα φλεγόμενα ερείπια με τρία τουλάχιστον μεγάλα ακόντια καρφωμένα στην πλάτη του.

Ο κύριος Πρόσερ βασανιζόταν συχνά από τέτοια οράματα, που τον έκαναν να αισθάνεται πολύ νευρικός. Τραύλισε για μια στιγμή και μετά ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία του.

«Κύριε Ντεντ» είπε.

«Ορίστε. Ναι;» είπε ο Άρθουρ.

«Έχω να σας δώσω μια πληροφορία. Ξέρετε πόση ζημιά θα πάθει αυτή η μπουλντόζα αν την αφήσω να περάσει από πάνω σας;»

«Πόση;» είπε ο Άρθουρ.

«Καμία» είπε ο κύριος Πρόσερ και απομακρύνθηκε νευρικά, απορώντας γιατί το μυαλό του είχε γεμίσει χιλιάδες μαλλιαρούς καβαλάρηδες που του φώναζαν άγρια.

Χάρη σε μια αλλόκοτη σύμπτωση, ακριβώς *Καμία* ήταν η υποψία του απογόνου κάποιων πιθήκων, του Άρθουρ Ντεντ, πως ένας από τους στενότερους φίλους του δεν ήταν απόγονος πιθήκων, αλλά προερχόταν από έναν μικρό πλανήτη στα περίχωρα του Μπετελγέζ και όχι από το Γκίλντφορντ, όπως ισχυριζόταν συνήθως.

Ο Άρθουρ Ντεντ ποτέ μα ποτέ δεν είχε υποπτευθεί κάτι τέτοιο.

Αυτός ο φίλος του είχε έρθει στον πλανήτη Γη κάπου δεκαπέντε γήινα χρόνια πριν και είχε προσπαθήσει σκληρά να συγχωνευτεί στη γήινη κοινωνία – με αρκετή επιτυχία, πρέπει να πούμε. Για παράδειγμα, σ' όλα αυτά τα δεκαπέντε χρόνια προσποιούνταν πως ήταν ένας άνεργος ηθοποιός, πράγμα αρκετά αληθοφανές.

Είχε κάνει όμως μια γκάφα, γιατί τσιγκουνεύτηκε στις προκαταρκτικές του έρευνες. Οι πληροφορίες που είχε μαζέψει τον είχαν κάνει να πιστέψει πως το όνομα «Φορντ Έσκορτ» ήταν αρκετά τετριμμένο.

Δεν ήταν εμφανώς ψηλός, τα χαρακτηριστικά του ήταν εντυπωσιακά αλλά όχι εμφανώς γοητευτικά. Τα μαλλιά του ήταν σκληρά και πυρρόξανθα και τα χτένιζε προς τα πίσω στους κροτάφους. Το δέρμα του έμοιαζε να είναι τραβηγμένο προς τα πίσω πάνω στη μύτη του. Είχε κάτι το αμυδρά παράξενο πάνω του, αλλά ήταν δύσκολο να πεις τι ήταν αυτό. Ίσως ήταν που τα μάτια του δεν φαίνονταν ν' ανοιγοκλείνουν συχνά κι όταν του μιλούσες για λίγη ώρα άρχιζαν να δακρύζουν τα δικά σου. Ίσως ήταν που χαμογελούσε ελαφρώς πιο πλατιά και έδινε στους ανθρώπους την εκνευριστική εντύπωση πως θα τους άρπαζε από τον λαιμό.

Στους περισσότερους φίλους που είχε αποκτήσει στη Γη έδινε την εντύπωση ενός εκκεντρικού αλλά ακίνδυνου ατόμου – ενός αχαλίνωτου πότη με αλλόκοτες συνήθειες. Για παράδειγμα, έμπαινε συχνά απρόσκλητος στα πάρτι του πανεπιστημίου, μεθούσε άσχημα και άρχιζε να κάνει πλάκα στον πρώτο αστροφυσικό που έβρισκε μπροστά του, ώσπου να τον πετάξουν έξω.

Μερικές φορές τον έπιανε μια παράξενη αφηρημάδα και κοίταζε τον ουρανό σαν υπνωτισμένος μέχρι να τον ρωτήσει κάποιος τι κάνει. Τότε έπαιρνε ένα ένοχο ύφος για μια στιγμή και μετά χαλάρωνε και μόρφαζε.

«Α, κοιτάω μήπως δω κανέναν ιπτάμενο δίσκο» αστειευόταν, και όλοι γέλαγαν και τον ρωτούσαν τι είδους ιπτάμενο δίσκο έψαχνε.

«Πράσινο!» τους απαντούσε μ' έναν πονηρό μορφασμό, έσκαγε στα γέλια και μετά ξαφνικά έτρεχε στην κοντινότερη παμπ και παράγγελνε ποτά σε τεράστιες ποσότητες.

Κάτι τέτοια απογεύματα τελείωναν συνήθως άσχημα. Ο Φορντ γινόταν σκνίπα στο μεθύσι, χωνόταν σε μια γωνία με κάποια κοπέλα και της εξηγούσε με μπερδεμένα λόγια πως, πραγματικά, το χρώμα των ιπτάμενων δίσκων δεν είχε και τόσο μεγάλη σημασία.

Αργότερα, τρικλίζοντας στους νυχτερινούς δρόμους, ρωτούσε τους περαστικούς αστυφύλακες αν ήξεραν τον δρόμο για τον Μπετελγέζ. Οι αστυφύλακες συνήθως έλεγαν κάτι σαν «Δεν νομίζεις πως είναι ώρα να πας σπίτι σου, φίλε;».

«Προσπαθώ, φίλε μου, προσπαθώ» απαντούσε πάντα ο Φορντ σ' αυτή την περίπτωση.

Στην πραγματικότητα, αυτό που έψαχνε όταν κοίταζε αφηρημένα τον ουρανό ήταν ένας ιπτάμενος δίσκος οποιουδήποτε χρώματος. Έλεγε πράσινο, επειδή αυτό ήταν το παραδοσιακό χρώμα των εμπορικών του Μπετελγέζ.

Ο Φορντ Έσκορτ είχε αρχίσει να απελπίζεται, γιατί δεκαπέντε χρόνια είναι πολύς καιρός για να ξεμείνεις κάπου, και μάλιστα σ' ένα τόσο φοβερά ανιαρό μέρος όπως η Γη.

Ο Φορντ ευχόταν να φανεί σύντομα κάποιος ιπτάμενος δίσκος, γιατί ήξερε πώς να κάνει οτοστόπ στους ιπτάμενους δίσκους και πώς να τους πείσει να τον πάνε λίγο παρακάτω. Ήξερε πώς μπορούσε να δει τα θαύματα του σύμπαντος με λιγότερα από τριάντα αλταριανά δολάρια την ημέρα.

Στην πραγματικότητα, ο Φορντ Έσκορτ ήταν ένας περιπλανώμενος συντάκτης που μάζευε πληροφορίες

γι' αυτό το καταπληκτικό βιβλίο, το *Γυρίστε τον γαλαξία με οτοστόπ*.

Τα ανθρώπινα όντα έχουν μεγάλη προσαρμοστική ικανότητα και ως το μεσημέρι η ζωή γύρω από το σπίτι του Άρθουρ είχε σταθεροποιηθεί σε μια ρουτίνα. Ο ρόλος του Άρθουρ ήταν να πλατσουρίζει ξαπλωμένος στη λάσπη ζητώντας κάθε τόσο να του φέρουν τον δικηγόρο του, τη μητέρα του ή ένα καλό βιβλίο· ο ρόλος του Πρόσερ ήταν να προσπαθεί να ψήσει τον Άρθουρ με κάποιο καινούριο τέχνασμα, μιλώντας του «για το καλό του συνόλου», ή «για την πρόοδο», ή χρησιμοποιώντας το κόλπο «κάποτε έριξαν και το δικό μου σπίτι, ξέρεις», ή το «ό,τι έγινε, έγινε», ή διάφορες άλλες γαλιφιές και απειλές· ο ρόλος των οδηγών του συνεργείου ήταν να κάθονται και να πίνουν καφέ ψάχνοντας τους κανονισμούς του σωματείου για να βρουν έναν τρόπο να επωφεληθούν οικονομικά από την όλη κατάσταση.

Η Γη συνέχιζε να κινείται στην τροχιά της.

Ο ήλιος άρχισε να στεγνώνει τη λάσπη που μέσα της ήταν ξαπλωμένος ο Άρθουρ.

Μια σκιά έπεσε πάνω του πάλι.

«Γεια σου, Άρθουρ» είπε η σκιά.

Ο Άρθουρ σήκωσε το κεφάλι του και, μισοκλείνοντας τα μάτια του από τον ήλιο, είδε έκπληκτος τον Φορντ Έσκορτ να στέκεται από πάνω του.

«Φορντ! Γεια σου, τι κάνεις;»

«Καλά» είπε ο Φορντ. «Να σου πω, έχεις δουλειά;»

«Αν έχω *δουλειά*;» φώναξε ο Άρθουρ. «Να σου πω, είναι όλες αυτές οι μπουλντόζες και τα λοιπά που πρέπει να ξαπλώνω μπροστά τους αλλιώς θα μου ρίξουν το σπίτι, αλλά πέρα απ' αυτό… όχι, τίποτε ιδιαίτερο, γιατί;»

Στον Μπετελγέζ δεν ξέρουν τον σαρκασμό, και συχνά ο Φορντ Έσκορτ δεν τον καταλάβαινε, εκτός κι αν συγκεντρωνόταν πολύ. «Ωραία, μπορούμε να μιλήσουμε κάπου;» είπε.

«Τι;» είπε ο Άρθουρ Ντεντ.

Για λίγα δευτερόλεπτα, ο Φορντ φάνηκε να τον αγνοεί και κοίταξε απορροφημένος τον ουρανό σαν κουνέλι που θέλει να το πατήσει αυτοκίνητο. Ξαφνικά κάθισε στις φτέρνες του δίπλα στον Άρθουρ.

«Πρέπει να μιλήσουμε» επέμεινε.

«Ωραία» είπε ο Άρθουρ «μίλα».

«Και να πιούμε» είπε ο Φορντ. «Είναι ζωτική ανάγκη να μιλήσουμε και να πιούμε. Τώρα. Πάμε στην παμπ στο χωριό».

Κοίταξε πάλι τον ουρανό, νευρικά, γεμάτος προσδοκία.

«Μα καλά, δεν καταλαβαίνεις;» φώναξε ο Άρθουρ. Έδειξε τον Πρόσερ. «Αυτός ο άνθρωπος θέλει να κατεδαφίσει το σπίτι μου!»

Ο Φορντ τού έριξε ένα απορημένο βλέμμα.

«Και λοιπόν, δεν μπορεί να το κάνει χωρίς εσένα;» ρώτησε.

«Αλλά εγώ δεν θέλω να το κάνει!»

«Α!»

«Μα καλά, τι έχεις πάθει, Φορντ;» είπε ο Άρθουρ.

«Τίποτα. Τίποτα δεν έχω πάθει. Άκουσέ με· πρέπει να σου πω το πιο σημαντικό πράγμα που άκουσες ποτέ. Πρέπει να σου το πω τώρα, και πρέπει να σου το πω στο μπαρ τού Horse and Groom».

«Γιατί;»

«Γιατί θα χρειαστείς ένα δυνατό ποτό».

Ο Φορντ κάρφωσε με το βλέμμα τον Άρθουρ, και ο Άρθουρ ανακάλυψε έκπληκτος πως η θέλησή του αδυνάτιζε. Δεν ήξερε πως αυτό οφειλόταν σ' ένα παλιό παιχνίδι των μπαρ που ο Φορντ είχε μάθει να παίζει στα υπερδιαστημικά λιμάνια που εξυπηρετούσαν τα ορυχεία μανδρανίτη στο αστρικό σύστημα του Βήτα του Ωρίωνος.

Το παιχνίδι έμοιαζε με το γήινο παιχνίδι που λέγεται μπραντεφέρ και το έπαιζαν ως εξής:

Δύο διαγωνιζόμενοι κάθονταν σ' ένα τραπέζι ο ένας απέναντι από τον άλλον, έχοντας από ένα ποτήρι μπροστά τους.

Ανάμεσά τους έβαζαν ένα μπουκάλι κρασί Τζανξ (που έμεινε αθάνατο στο παλιό τραγούδι των μεταλλωρύχων του Ωρίωνα «Ακόμα ένα ποτηράκι./ Ακόμα ένα ποτηράκι Τζανξ./ Το κεφάλι μου θα φύγει, η φωτιά δεν είναι λίγη./ Το σακάκι θα πετάξω και μπορεί να τα τινάξω./ Ακόμα ένα ποτηράκι θα το πιω κι ας είναι Τζανξ»).

Ο καθένας από τους διαγωνιζόμενους έπρεπε να συγκεντρώσει τη θέλησή του στο μπουκάλι και να το κάνει να γυρίσει και να γεμίσει κρασί το ποτήρι του αντιπάλου του, που θα έπρεπε να το αδειάσει.

Μετά ξαναγέμιζαν το μπουκάλι και συνέχιζαν το παιχνίδι, πάλι και πάλι.

Συνήθως, αν άρχιζες να χάνεις συνέχιζες να χάνεις, γιατί μια από τις συνέπειες του Τζανξ ήταν η καταστολή της τηλεψυχικής ικανότητας.

Αφού έπινε μια ποσότητα που είχε καθοριστεί από πριν, ο χαμένος έπρεπε να εκτελέσει μια ποινή, που συνήθως ήταν άσεμνα βιολογική.

Ο Φορντ Έσκορτ συνήθως έπαιζε για να χάνει.

Ο Φορντ κοίταζε σταθερά τον Άρθουρ, που άρχισε να σκέφτεται πως τελικά ίσως ήθελε να πάει στο Horse and Groom.

«Αλλά το σπίτι μου;...» ρώτησε παραπονιάρικα.

Ο Φορντ κοίταξε τον κύριο Πρόσερ και ξαφνικά του ήρθε μια πονηρή ιδέα.

«Θέλει να ρίξει το σπίτι σου;»

«Ναι, θέλει να φτιάξει...»

«Και δεν μπορεί γιατί έχεις ξαπλώσει μπροστά στην μπουλντόζα;»

«Ναι, και...»

«Είμαι σίγουρος πως μπορούμε να φτάσουμε σε μια συμφωνία» είπε ο Φορντ. «Με συγχωρείτε!» φώναξε.

Ο κύριος Πρόσερ (που συζητούσε με τον αντιπρόσωπο των οδηγών του συνεργείου για το αν ο Άρθουρ Ντεντ αποτελούσε κίνδυνο για την πνευματική τους υγεία και τι επίδομα έπρεπε να πάρουν γι' αυτό) γύρισε να δει. Έκπληκτος και ενοχλημένος, ανακάλυψε πως ο Άρθουρ είχε παρέα.

«Ναι; Ορίστε;» είπε. «Λογικεύτηκε ο κύριος Ντεντ;»

«Μπορούμε προς το παρόν» είπε ο Φορντ «να υποθέσουμε πως δεν λογικεύτηκε;».

«Λοιπόν;» αναστέναξε ο κύριος Πρόσερ.

«Και μπορούμε επίσης να υποθέσουμε» είπε ο Φορντ «πως θα κάθεται εκεί όλη μέρα;».

«Και;»

«Και όλοι οι εργάτες σας θα κάθονται όλη μέρα χωρίς να κάνουν τίποτα;»

«Μπορεί…»

«Λοιπόν, αν το έχετε πάρει απόφαση, δεν τον χρειάζεστε εδώ, έτσι δεν είναι;»

«Τι;»

«Είπα» επανέλαβε υπομονετικά ο Φορντ «ότι δεν είναι ανάγκη να είναι εδώ».

Ο κύριος Πρόσερ το σκέφτηκε λίγο.

«Ε… όχι ακριβώς…» είπε «δεν υπάρχει *ανάγκη* ως τέτοια…». Ο Πρόσερ ήταν ανήσυχος. Σκεφτόταν πως κάποιος από τους δυο τους δεν μιλούσε λογικά.

«Τότε λοιπόν» συνέχισε ο Φορντ «αν το θεωρήσετε δεδομένο πως είναι εδώ, μπορώ να τον πάρω και να πεταχτούμε στην παμπ για μισή ωρίτσα. Πώς σας φαίνεται αυτό;».

Ο κύριος Πρόσερ σκέφτηκε πως του φαινόταν εντελώς ανισόρροπο.

«Πολύ λογικό…» είπε με καθησυχαστικό ύφος, απορώντας ποιον προσπαθούσε να καθησυχάσει.

«Και αν θέλετε να πεταχτείτε κι εσείς αργότερα για ένα ποτό στα γρήγορα, μπορούμε να σας καλύψουμε εμείς».

«Ευχαριστώ πολύ» είπε ο κύριος Πρόσερ, που δεν ήξερε πια πώς να το παίξει, «ευχαριστώ πολύ, ναι, είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σας…». Κατσούφιασε, μετά χαμογέλασε, μετά προσπάθησε να τα κάνει και τα δυο συγχρόνως, δεν τα κατάφερε, έπιασε το γούνινο καπελάκι του και το στριφογύρισε στην κορυφή του κεφαλιού του. Το μόνο που μπορούσε να συμπεράνει ήταν πως είχε κερδίσει.

«Λοιπόν» συνέχισε ο Φορντ Έσκορτ «αν θέλετε να έρθετε εδώ και να καθίσετε κάτω…».

«Τι;» είπε ο κύριος Πρόσερ.

«Α, με συγχωρείτε» είπε ο Φορντ «ίσως δεν σας εξήγησα καλά. Κάποιος πρέπει να ξαπλώσει μπροστά στις μπουλντόζες, έτσι δεν είναι; Αλλιώς τίποτα δεν θα τις εμποδίσει να ρίξουν το σπίτι του κυρίου Ντεντ, σωστά;».

«Τι;» είπε πάλι ο κύριος Πρόσερ.

«Είναι πολύ απλό» εξήγησε ο Φορντ. «Ο πελάτης μου, ο κύριος Ντεντ, λέει πως θα σταματήσει να κάθεται εδώ στη λάσπη μόνον αν πάρετε εσείς τη θέση του».

«Τι λες;» είπε ο Άρθουρ, αλλά ο Φορντ τον έσπρωξε με το παπούτσι του για να σωπάσει.

«Θέλετε» είπε ο Πρόσερ, προσπαθώντας να χωνέψει αυτό που του ζητούσαν να κάνει, «να έρθω και να κάτσω εδώ…».

«Ναι».

«Μπροστά στην μπουλντόζα;»

«Ναι».

«Στη θέση του κυρίου Ντεντ».

«Ναι».

«Μέσα στη λάσπη».

«Μέσα στη λάσπη, όπως το είπατε».

Μόλις ο κύριος Πρόσερ κατάλαβε πως ουσιαστικά ήταν ο χαμένος τελικά, ένα βάρος έφυγε από πάνω του: αυτή ήταν η ζωή όπως την ήξερε. Αναστέναξε.

«Κι εσείς για αντάλλαγμα θα πάρετε τον κύριο Ντεντ στην παμπ;»

«Ακριβώς» είπε ο Φορντ «αυτό είναι».

Ο κύριος Πρόσερ έκανε δυο βήματα νευρικά και σταμάτησε.

«Το υπόσχεστε;» είπε.

«Το υπόσχομαι» είπε ο Φορντ. Γύρισε στον Άρθουρ.

«Έλα» του είπε «σήκω και άφησε τον άνθρωπο να ξαπλώσει».

Ο Άρθουρ σηκώθηκε, σαν σε όνειρο.

Ο Φορντ έκανε νόημα στον Πρόσερ, που, αμήχανα, αδέξια, έκατσε στη λάσπη. Ένιωθε πως όλη του η ζωή ήταν ένα όνειρο, και μερικές φορές αναρωτιόταν τίνος το όνειρο να ήταν και αν ο τύπος το διασκέδαζε. Η λάσπη σκέπασε τον πισινό του και τα χέρια του και άρχισε να μπαίνει στα παπούτσια του.

Ο Φορντ τον κοίταξε άγρια.

«Και όχι ζαβολιές, μη ρίξετε το σπίτι του κυρίου Ντεντ όσο θα λείπει, εντάξει;» είπε.

«Αυτή η σκέψη» γρύλισε ο κύριος Πρόσερ «σε καμιά απολύτως περίπτωση» συνέχισε ξαπλώνοντας πιο αναπαυτικά «δεν πρόκειται να περάσει καν από το μυαλό μου».

Είδε τον αντιπρόσωπο του σωματείου των οδηγών

να πλησιάζει και έγειρε πίσω κλείνοντας τα μάτια του. Προσπαθούσε να μορφοποιήσει τα επιχειρήματα με τα οποία θα αποδείκνυε πως δεν ήταν τώρα αυτός ο ίδιος κίνδυνος για την πνευματική τους υγεία. Δεν ήταν καθόλου σίγουρος γι' αυτό· το μυαλό του έμοιαζε γεμάτο από φασαρία, άλογα, καπνό και μυρωδιά αίματος. Πάντα του συνέβαινε αυτό όταν αισθανόταν δυστυχισμένος ή ριγμένος, και ποτέ δεν μπόρεσε να το εξηγήσει. Σε μια ανώτερη διάσταση, για την οποία δεν ξέρουμε τίποτα, ο πανίσχυρος Τζένγκις Χαν ούρλιαζε οργισμένος, αλλά ο κύριος Πρόσερ ένιωσε απλώς ένα ελαφρό ρίγος και κλαψούρισε λιγάκι. Άρχισε να αισθάνεται μικρές σταγόνες νερού κάτω από τα βλέφαρά του. Γραφειοκρατικά μπερδέματα, θυμωμένοι άνθρωποι που ξάπλωναν στη λάσπη, παράξενοι άγνωστοι που τον υπέβαλλαν σε ανεξήγητες ταπεινώσεις και ένας αγνώστου ταυτότητος στρατός καβαλάρηδων που γέλαγε εις βάρος του μέσα στο κεφάλι του· φοβερή μέρα.

Φοβερή μέρα. Ο Φορντ Έσκορτ ήξερε πως δεν είχε την παραμικρή σημασία αν το σπίτι του Άρθουρ κατεδαφιζόταν ή όχι τώρα.

Ο Άρθουρ εξακολουθούσε να είναι ανήσυχος.

«Μπορούμε να του έχουμε εμπιστοσύνη;» είπε.

«Εγώ προσωπικά θα τον εμπιστευόμουν ως το τέλος της Γης» είπε ο Φορντ.

«Α, ναι;» είπε ο Άρθουρ. «Πόσο δηλαδή;»

«Κάπου δώδεκα λεπτά» είπε ο Φορντ. «Έλα, χρειάζομαι ένα ποτό».

ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΓΑΛΑΞΙΑ ΜΕ ΟΤΟΣΤΟΠ

ΜΙΑ ΕΠΙΚΗ ΠΑΡΩΔΙΑ ΠΟΥ ΣΤΗΛΙΤΕΥΕΙ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΧΙΟΥΜΟΡ ΚΑΙ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Το σπίτι αυτό είναι ιδιαίτερο για ένα μόνο πρόσωπο, τον Άρθουρ Ντεντ, κι αυτό απλώς γιατί τυγχάνει να είναι ο ένοικός του. Μένει σ' αυτό σχεδόν τρία χρόνια, από τότε που έφυγε από το Λονδίνο γιατί η ζωή εκεί τον έκανε αγχώδη και οξύθυμο. Ο Άρθουρ Ντεντ είναι σχεδόν τριάντα ετών, ψηλός, μελαχρινός και πάντα λιγάκι νευρικός. Και τώρα, ακριβώς έξω από το σπίτι του, μια κίτρινη μπουλντόζα απειλεί να το κατεδαφίσει. Αυτήν τη συγκεκριμένη Πέμπτη, όμως, συμβαίνει και κάτι εντελώς ανεξήγητο: μεγάλα διαστημόπλοια στέκονται στον ουρανό, πάνω από κάθε γήινο κράτος. Ακίνητα, τεράστια, σταθερά στον ουρανό, μια βλασφημία απέναντι στη φύση. Οι άνθρωποι παθαίνουν σοκ προσπαθώντας να συνειδητοποιήσουν τι βλέπουν.

«Σας μιλά ο Προστατικός Βόγκον Ζελτς του Γαλαξιακού Υπερδιαστημικού Συμβουλίου Πολεοδομίας» λέει ξαφνικά μια φωνή και είναι πράγματι ένας θαυμάσιος ήχος. «Όπως σίγουρα γνωρίζετε, το πλάνο των αναπτυξιακών προγραμμάτων των απομακρυσμένων περιοχών του γαλαξία απαιτεί την κατασκευή μιας υπερδιαστημικής λεωφόρου ταχείας κυκλοφορίας διαμέσου του πλανητικού σας συστήματος, και δυστυχώς ο πλανήτης σας είναι μεταξύ αυτών που πρόκειται να κατεδαφιστούν. Η όλη διαδικασία θα διαρκέσει λιγότερο από δύο γήινα λεπτά. Ευχαριστώ».

Η ανακοίνωση τελείωσε. Έχει έρθει το τέλος του κόσμου...

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ 30 ΓΛΩΣΣΕΣ

9 786180 222456
ISBN 978-618-02-2245-6
ΚΩΔ. 35280

www.minoas.gr